

Kościół Najświętszego Serca Pana Jezusa i Matki Bożej Pocieszenia

Sanktuarium Matki Boskiej Różańcowej

W 1244 r. książęta wielkopolscy Przemysł I i Bolesław Pobożny na terenie osady św. Gotarda ufundowali pierwszy kościół Dominikanów, rozbudowany w XV w. Obecny kształt kościół otrzymał na pocz. XVIII w.

To budowla jednonawowa. Od północy przylega do niej kaplica Matki Boskiej Różańcowej z XV w. W narożu północno-zachodnim znajduje się wieża-dzwonnica z XVIII w. Częściowo zachowały się wczesnogotyckie mury obwodowe świątyni z XIII w. z odsłoniętym w 1923 r. portalem w fasadzie zachodniej. Sklepienia kościoła w nawie pochodzą z XVIII w. (pokryte dekoracją sztukatorską). Wyposażenie kościoła jest w większości barokowe i pochodzi z XVIII w.

W wielkim ołtarzu głównym z 1760 r. obraz Matki Boskiej Różańcowej ze św. Dominikiem (z ok. 1760 r.), zasłaniany obrazem Serca Jezusowego. W ścianie północnej prezbiterium można zobaczyć wczesnogotycki ceglany portal z XIII w., a pod ścianami bogatorzeźbione zaplecki manierystycznych stalli z lat 1620-30 ze scenami z życia św. Dominika i św. Jacka.

W nawie barokowa ambona z l. 1714-16 i renesansowa piaskowcowa chrzcielnica z pocz. XVI w. (uszkodzona) ozdobiona płaskorzeźbami. W czteroprzęsłowej nawie sześć barokowych ołtarzy bocznych, w większości z ok. 1760 r. Od zachodu nawę zamyka wsparty na arkadzie chór muzyczny z prospektem organowym z 1925 r.

Przylegająca od północy kaplica Matki Boskiej Różańcowej z XV w., zbudowana prawdopodobnie w miejscu kościoła św. Gotarda, jest od wieków miejscem kultu patronki. Obecny kształt otrzymała w latach 1900-01. Nawa i nieco węższe prezbiterium nakryte są sklepieniem gwiazdzistym. Tuż przy wejściu trzy płyty: dwie późnorenesansowe z XVII w. z piaskowca i gotycka płyta nagrobna z brązu z norymberskiego warsztatu Vischerów. Na ścianie bocznej neogotycka ambona, a w prezbiterium neogotycki ołtarz główny z 1901 r. z płaskorzeźbą Matki Boskiej Różańcowej ze św. Dominikiem i św.

Katarzyną ze Sieny, zasłanianą - łaskami słynącym - wczesnobarokowym wizerunkiem Matki Boskiej z Dzieciątkiem z 1631 r., przybranym w 1648 r. srebrną sukienką i koronowanym w 1968 r.

Z czworoboku zabudowań klasztornych z XIV w. w miejscu wcześniejszej budowli, a przebudowanych w XVII w., zachowały się dwa skrzydła z gotyckimi kruzgankami o sklepieniach gwiaździstych. Relikty rozebranych w XIX w. skrzydeł (od ul. Garbary) odsłonięto w l. 1970-71.